

Nikolajević: „Narod nema potpune zakonodavne vlasti, već ima samo učešće savetovanja i pregledanja. Ničega tu boljeg nema no što je i dosada bilo, a to je osuđeno i vladom i narodom.“ Ono što se veli u čl. 55: „Nikakav zakon ne može biti bez pristanka Narodne skupštine izdat, ukinut, izmenjen ili protumačen...“ to je šuplja fraza, jer vlada po „ustavu“ ima putova da obiđe potvrdu Narodne skupštine ili da joj iznudi tu potvrdu odlažući je i raspuštajući. Da ne dodajemo još uz to da vlada u svakoj skupštini ima 1/3 članova svojih, koje ona postavlja, i što su ti članovi najsnažniji stoga što su to ljudi „inteligentni“, koji će umeti da brane vladine predloge, a međutim je masa narodnih poslanika većinom „bezglasna“. Osim toga, vlada preko svojih ministara i poverenika raspoređuje se i u skupštini i čak u „odborima“ kao u svojoj kući. Po čl. 69:

Ministri imaju pristupa u sednice skupštine; oni mogu u pretresanju svakog predmeta učestvovati, biće saslušani kad god bi zahtevali imaju pravo da o stvari još jednom govore pošto se pretres o njoj svrši.

A po čl. 81:

„Odbori moraju, pre nego što dadu svoje mišljenje skupštini, saslušati vladinog poverenika“.

Mislimo da je dovoljno jasno da se vidi da je skupština — nula, kao što je i dosad bila.

O Državnom savetu mislim da nije nužno da se govori. To je, kao što ga je još pre skupštine nazvao neki brat u Zastavi, „drugo izdanje vlade.“ Što se tamo u njemu među neki „odobrava“, to je upravo smešno. Ako ko neće da odobri, knez će ga lepo „u penziju“. A na mesto njegovo „čeka“ drugi, koji će sve odobriti.

Posle odnošaja između kneza i narodnog predstavništva tako je isto važno da se znadu prava i dužnosti građana uopšte. Da vidimo, dakle, šta veli ustav o njima.

Pre svega da primetimo da ovaj odeo više liči na vladinu naredbu no na ustav. U ustavu treba da se izreku osnovna načela prema kojima se moraju izdavati zakoni, a ovde se pri opredeljavanju najvažnijih prava građanskih pozivlje na zakone koji postoje ili koji će se izdati; npr. čl. 25: